

Leven in de Goddelijke Wil – Lage Landen

februari 2018

*De Dienares Gods
Luisa Piccarreta*

2 februari

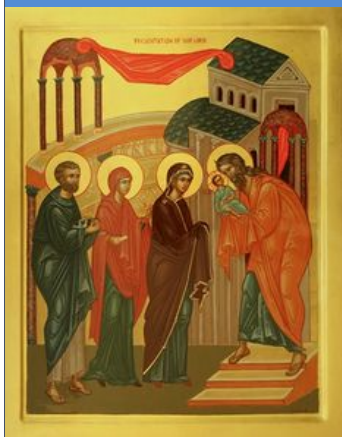
Maria-Lichtmis

De opdracht van Jezus in de tempel

(uit 'DE MAAGD MARIA IN HET RIJK VAN DE GODDELIJKE WIL')

Na de woorden van Simeon zei Maria:

“Indien Ik niet was ondersteund door de Goddelijke Wil, zou Ik op dat moment gestorven zijn van pure smart. Maar in plaats daarvan gaf Hij Mij leven. Hij maakte er gebruik van om zo in Mij, binnenin het Rijk van Zijn eigen Wil, dat van het Lijden te vormen. Dus naast het recht om Moeder te zijn van iedereen, verkreeg Ik het recht Moeder en Koningin te zijn van smarten. Inderdaad, door Mijn lijden verwierf Ik de munt om de schuld te betalen van Mijn kinderen, zelfs van de ondankbare.

Je moet nu weten dat Ik in het Licht van Gods Wil al alle smarten kende die Mij te wachten stonden, zelfs meer dan deze waarover Simeon Me sprak. Maar door dit tijdens de zo plechtige akt van het offeren van Mijn Zoon te horen herhalen voelde Ik Mij zo doorstoken dat Mijn Hart bloedde en er zich diepe kloven openden in Mijn Ziel. Luister daarom naar je Moeder: verlies nooit de moed in je pijn en in elke droevige ontmoeting die je niet zal ontbreken. Laat met heroïsche liefde de Wil van God Zijn koninklijke plaats innemen in jouw leed. Zo zal je het kunnen omzetten in geld van oneindige waarde, waarmee jij de schulden kan betalen van je broers en zussen om hen te bevrijden van de slavernij van de menselijke wil. Op die manier zal je hen weer als vrije zonen en dochters laten binnen komen in het Koninkrijk van het Goddelijke Fiat.”

Vanuit Corato bereikte ons dit verslag over Luisa Piccarreta.

De Associatie bezorgde het ons naar aanleiding van de dood van een van de laatst overgebleven getuigen van haar leven, Umberto Lotitio, zoon van wie in 1947 Luisa's kist maakte.

Zijn levende getuigenis was die van een jongen, juist 20 jaar oud, die sinds zijn kindertijd een zeer grote waardering had voor Luisa.

De eerste ontmoetingen met Luisa Piccarreta gaan terug naar de tijd waarin Umberto en zijn broers misdienaar waren op de parochie van San Guiseppe te Corato. Samen met de parochiepriester Don Pasquale De Palma, brachten ze Jezus in de Eucharistie vaak naar Luisa Piccarreta, bij haar thuis in de Via Maddalena 20 waar de Dienares Gods overleed. Binnengaan in dat huis was voor Umberto als binnengaan in een heiligdom.

In Corato deed zoveel buitengewoon nieuws over Luisa de ronde, dat de kleine misdienaars nieuwsgierig waren om de vrouw te zien waarover de mensen zoveel goeds vertelden. Ook de ouders van Umberto hadden een grote eerbied voor Luisa. Umberto herinnerde zich dat, wanneer zijn vader voorbij het huis van Luisa kwam, hij als teken van respect zijn hoed afnam, en indien hij eerder geanimeerd aan het spreken was, hij zijn stem dempte. Luisa deed rondom haar heel wat heiligheid ontstaan.

Maar de herinnering en de meest veelzeggende getuigenis die Umberto aan Luisa bewaarde (opgenomen in de getuigenissen van het diocesane zaligverklaringsproces) is verbonden aan de dag van haar dood op 4 maart 1947. Het nieuws verspreidde zich bliksemsnel doorheen de stad.

Die dag werd Umberto samen met zijn vader door de verwanten van Luisa opgeroepen voor de bouw van haar kist. Met zijn vader ging hij naar het huis in de Via Maddalena, om de afmetingen voor de kist te nemen. Op een stuk karton bedachten ze de vorm, gezien Luisa op haar doodsbed stijf bleef zitten.

Daarna gingen ze naar hun werkplaats om aan de bouw van de kist te beginnen. Dit werk nam hen ongeveer vier dagen en vier nachten in beslag. De doods-kist die door zijn vader was ontworpen, had een grote "S"-vorm met aan weerszijden een hart en een glazen deksel. Binnenin was ze bekleed met witte satijn, een bijpassend koord en gouden knoppen, die er een stempel van elegantie aan verleenden. Het glas werd op een zodanige manier geplaatst dat mensen haar lichaam van alle kanten konden zien.

Na de begroeting van het lichaam van Luisa, brachten ze op 7 maart omstreeks 9.30 u de kist naar het huis vol mensen die wachtten op de begrafenis van 10 u. Er waren heel wat verwanten en toegewijden.

De aanwezige politiecommissaris gaf dus het bevel de kamer vrij te maken om er de kist te kunnen zetten en dan over te gaan tot het erin neerleggen van Luisa's lichaam. De kamer werd zo ontruimd en slechts enkele verwanten bleven achter.

Umberto en zijn vader naderden het bed van Luisa om haar op te tillen en in de kist te leggen. Umberto nam haar op door een hand achter haar schouder te plaatsen en zijn andere hand onder haar bekken te steken. Zijn vader tilde haar bij de voeten op. In deze akt werd Umberto even door paniek gegrepen op het moment dat hij zijn rechterarm van onder haar bekken terugtrok. Uit Luisa's mond vloeide bloed, met een geur van verrotting. Het bloed bevleekte de mouw van zijn jasje, zijn rechterhand en de witte scapulier met het kruisje die men op het lichaam van Luisa had geplaatst. Deze vervelende gebeurtenis liet hem een poos geschrokken achter. Zijn vader beval hem onmiddellijk zijn jasje uit te trekken. Maar toen zijn arm er helemaal uit was verwijderd, realiseerde hij zich tot zijn grote verwondering dat het bloed van zijn mouw verdwenen was en ook van Luisa's scapulier en kleed.

Umberto heeft dit voorval altijd gezien als een teken van attentie van Luisa naar hem toe. Voor heiligen is alles mogelijk. En zo plaatsten hij en zijn vader Luisa in de kist en begaven zij zich vervolgens naar de begrafenisstoet.

Bovendien vertelde Umberto ook vaak het verhaal van de begrafenis, vooral van de processie die vanaf Luisa's huis in de Via Maddalena doorheen de straten van Corato ging, om de hoofdkerk te bereiken voor de viering van de Heilige Mis.

Door de grote toevloed van priesters, zusters en mensen, werd de begrafenis een ware triomf. Gedurende de hele weg hielden Umberto en zijn broers zich dicht bij de vier zijden van de kist. Ze droegen de vorken die gewoonlijk worden gedragen tijdens de processie van de Heilige Mysteries op Goede Vrijdag wanneer er wordt stil gehouden. Ook werden deze in het verleden gebruikt bij het wisselen van wie de kist, doorheen het stadscentrum, op de schouders droegen naar de hoofdkerk. En verder na de begrafenisdienst tot aan de Via Andria waar heel de stoet halt hield om de overledene de laatste afscheidswoord te zeggen.

*Huis van de Goddelijke Wil
Varendriesstraat 30
B 9031 Drongen*

Weer een getuige van het leven en de dood van Luisa die ons verliet. De Kleine Dochter van de Goddelijke Wil wacht met zekerheid op allen die, door haar te hebben gekend, ontdekten hoe de Heer werkelijk nederige en eenvoudige zielen gebruikt om de grenzeloze zeeën van Zijn Liefde openbaar te maken.